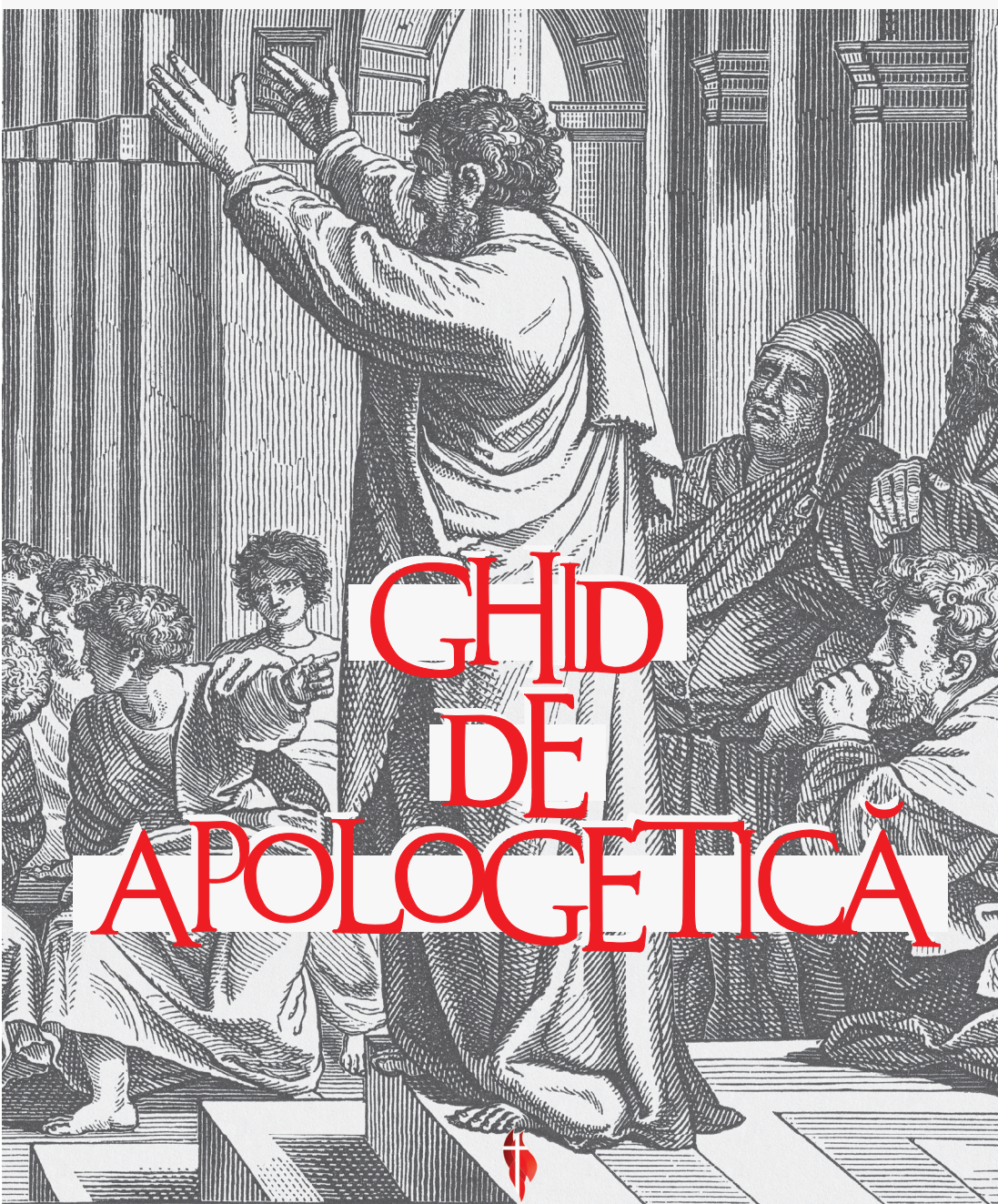

GHID DE STUDIU PENTRU GRUPURILE MICI

GHID DE APOLOGETICĂ

GHID DE APOLOGETICĂ

BISERICA METANOIA ARAD
2017

Departamentul de învățătură - grupuri mici

Ghid de apologetică
© Emil Bartoș
Biserica Creștină Baptistă Metanoia Arad, 2017
Str. Tribunalul Dobra nr. 8
www.bisericametanoia.ro
Tel. 0257 255 226

Calendar de studiu
GHID DE APOLOGETICĂ

Tema: **PRINCIPALELE TEME APOLOGETICE ÎN
EVANGHELIA DUPĂ IOAN**

Săptămâna	Lecția	Pasajul	Titlul
6-12 martie	1	Ioan 8:30-47	Adevărul
13-19 martie	2	Ioan 1:1-18	Existența lui Dumnezeu
20-26 martie	-	-	-
27 martie - 2 aprilie	3	Ioan 2:1-12	Miracolele
3-9 aprilie	4	Ioan 19:17-30	Răul și suferința
10-16 aprilie	-	-	<i>Săptămâna Mare și Paștele</i>
17-23 aprilie	5	Ioan 20:24-31	Divinitatea lui Isus
24-30 aprilie	6	Ioan 20:1-17	Învierea lui Isus din morți

Introducere

Apologetica creștină este disciplina teologică care se ocupă cu apărarea credinței creștine. Numeroasele atacuri la adresa adevărilor creștine de bază pretind un răspuns rațional și coerent. Apologetica are la bază termenul grecesc *apologia*, care înseamnă „o vorbire în apărare” sau simplu „apărare”. Din perspectivă biblică, apologetica creștină pornește de la ideea exprimată de apostolul Petru (1 Petru 3:15), că „trebuie să dăm socoteală de nădejdea care este în noi”.

În general, *apologia* este o cuvântare menită să justifice faptele cuiva sau adevărurile în care crede. În contextul social al perioadei Bisericii Primare, practica apologeticii în cercurile seculare s-a folosit de către avocați pentru apărarea clientului lor, iar apoi s-a extins la orice cuvânt de apărare (FA 22:1, 25:16, 1 Cor. 9:3, 2 Tim. 4:16).

În perioadele de persecuție împotriva creștinilor (sec. II), în apărarea drepturilor creștinilor s-au ridicat apologeții, creștini erudiți, care au scris scrisori de apărare în favoarea noii religii creștine, adresate împăraților romani și populației păgâne. Scopul apologetilor a fost să corecteze concepțiile greșite ale necreștinilor despre creștini, iar creștinii să fie priviți potrivit cu adevărul pe care îl credeau și proclamau. Printre cei mai importanți apologeți ai vremii îi amintim pe Irineu, Athenagoras, Iustin Martirul, Tertulian, Aristilas, Quadratus, Teofil al Antiohiei și Origen. Fiecare apologet a tratat în scrierile lui acuzațiile lipsite de realism sau tendențioase la adresa noii religii. Argumentul apologetului se baza mai cu seamă pe Sfintele Scripturi, pe rânduiala Bisericii, pe filozofiile seculare (în special cele romane și grecești) și pe diverse principii raționale.

Are nevoie creștinismul de apărare? Credem cu tărie că da, pentru că este unic și puternic. A apăra creștinismul înseamnă

a recunoaște că deține adevărul, iar adevărul te face liber. Astfel apologetica creștină este motivată tocmai de existența adevărului. Ea examinează și sprijină veridicitatea adevărilor de bază. Oricine cunoaște adevărul este chemat să-l și apere. Isus Cristos a proclamat adevărul, iar atunci când a fost provocat să-l dovedească a făcut-o fără șovăire (Ioan 19:36). Apostolii au continuat lucrarea începută de Domnul lor, Isus Cristos, aceea de a proclama Evanghelia adevărului. Biserica a fost definită de apostolul Pavel drept stâlpul și temelia adevărului (1 Tim. 3:15). Împărăția lui Dumnezeu este împărăția adevărului. Motivați de aceste repere, credem că este mandatul și datoria oricărui creștin, în orice vreme trăiește, să apere și să proclame adevărul mântuitor.

De unde să pornim? Sursele la care vom apela sunt cheia metodei în apologetică. Nu putem începe cu tradițiile noastre, pentru că sunt mult prea diverse și amestecate cu multe elemente străine de adevărul creștin. Nu putem începe nici cu miturile, pentru că nu se pot demonstra și se bazează pe imaginații omenești. Nu ne putem baza nici pe opinii, pentru că opinia este un reper subiectiv, deci fluctuează. Ne trebuie repere solide, coerente și consistente.

Pentru un apologet, sursele de bază ale cunoașterii adevărului pot fi reduse la trei: rațiunea, experiența și revelația. Toți oamenii sunt înzestrați natural cu rațiune și experiență, adică cu capacitatea de a gândi și de a simți. Dumnezeu Creatorul ne-a dat prin creație aceste două însușiri specifice persoanei. Dar rațiunea și experiența sunt doar surse pregătitoare. De aceea, avem nevoie să adăugăm necesitatea revelației, o sursă de cunoaștere mai presus de cele naturale și care este decisivă pentru credință. Cea mai importantă revelație divină obiectivă pe care ne putem baza este Biblia, Cuvântul inspirat și infailibil al lui Dumnezeu.

În studiul nostru, am ales șase teme clasice ale apologeticii creștine, iar ca reper biblic am apelat la Biblie, mai precis la Evanghelia după Ioan. Am ales doar șase teme datorită limitării în timp a studiului

și datorită importanței lor pentru credința creștină. De ce am apelat la Evanghelia după Ioan? Pentru că este o scriere diferită de toate celelalte prin faptul că încearcă să răspundă mai mult minților filozofice, căutătoare. În ea avem discursuri teologice importante care nu se găsesc în celelalte Evanghelii sinoptice, găsim foarte multe date despre contextul social, politic, religios din vremea lui Isus și remarcăm o serie de contraste logice care pot clarifica multe întrebări (întuneric-lumină, minciună-adevăr, moarte-viață etc.). Peste toate acestea, argumentul principal pentru alegerea acestei cărți este că Ioan și-a expus pe față obiectivul Evangheliei lui: *Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui* (20:31). Obiectivul imediat al acestui studiu apologetic este același ca al lui Ioan: credința în divinitatea lui Isus și câștigarea vieții veșnice.

Mai precizăm că fiecare lecție din ghid este asociată unui text relevant din Evanghelia după Ioan și că fiecare lecție are o structură proprie, dată de trăsătura caracteristică a textului ales.

PROBLEMA ADEVĂRULUI

Ce este adevărul?

Textul biblic: Ioan 8:30-47

CONTEXTUL

Isus a rostit cuvinte pline de sens și putere. Evanghelia după Ioan le adună cel mai bine. Ioan organizează totul: leagă 7 miracole de 7 cuvântări.

Contrastele domină Evanghelia: lumină și întuneric, credință și necredință, moarte și viață, adevăr și minciună. Mesajul este clar: nu se poate să mergi pe două căi, nu se poate să le ai pe ambele deodată. Trebuie să te decizi ce alegi. De asta depinde eternitatea ta. Avem puțin timp în viața aceasta să ne decidem care sunt valorile cu care trăim.

De ce este atât de important Isus? Nu au fost și alți lideri ai istoriei omenirii care să fi rostit și ei mari adevăruri? Ba da! Adevărul nu este deținut doar de creștinism. Creștinismul deține un altfel de adevăr. El deține **adevărul** care mântuiește, care eliberează sufletul omului de păcat.

Avem în Ioan 8 o confruntare pe față între Isus și iudei. Mulți credeau în Isus, de aceea liderii religioși au intrat în panică. Isus însă intră într-un dialog memorabil cu ei. Subiectul era adevărul!

Iudeii se lăudau cu originea și moștenirea lor. Dar moștenirea nu te ajută atunci când ești rob, robul păcatului. Isus le amintește iudeilor

atunci - și ne amintește și nouă azi – că cine este rob al păcatului nu se poate numi liber. Mai direct, că putem muri în păcatul nostru (8:21,24). Aceasta este principala problemă a sufletului nostru: moartea!

Întrebare: *Ce înțelegea apostolul Pavel prin a fi mort în păcat? Citiți ca reper textele din Romani 1:18-32 și Efeseni 2:1-3*

.....
.....
.....

CONFRUNTAREA

Iudeii era orgolioși. Nu puteau suporta afirmațiile dure ale lui Isus. Avem aici o confruntare majoră: ori Isus spune adevărul, ori nu. Mai precis: ori este Isus așa cum pretinde, adică Fiul lui Dumnezeu, ori nu este.

Consecințele sunt și ele majore. Dacă nu spune adevărul, atunci este un șarlatan. Dacă spune adevărul, atunci ei trebuiau să ia o decizie. Cea mai mare decizie! Aceea de a recunoaște că El e Fiul lui Dumnezeu, că a spus adevărul, că trebuie să devină ucenicii Lui și să fie eliberați.

Întrebare: *Cum s-ar putea rescrie motivele pentru care iudeii nu îl înțelegeau pe Isus? Căutați expresii sau explicații echivalente.*

Nu știți de unde vin... - v. 14

.....

Nu pătrunde în voi Cuvântul... - v. 37

.....

Nu puteți asculta Cuvântul Meu... - v. 43

.....

Nu sunteți din Dumnezeu... - v. 47

.....

Starea iudeilor apare deplorabilă. Ei nu pricep nimic spiritual, adică nu pot pătrunde sensul cuvintelor și ideilor lui Isus. El le spune una, ei înțeleg alta. De pildă, El le vorbește despre robia ignoranței și păcatului, iar ei înțeleg robia socială. Frustrarea lor va ajunge la culme mai târziu când îl văd un demonizat (8:48) și doresc să-L omoare (8:40)! Aceasta pentru că Isus le vorbea despre adevăr, dar ei nu-l pricepeau. Nu-l pricepeau pentru că erau robi ai păcatului și, implicit, departe de adevăr.

CONCLUZIA

Evaluarea dialogului dintre Isus și evreii din vremea Lui este simplă: nu puteau judeca corect pentru că nu erau liberi; nu erau liberi pentru că nu cunoșteau adevărul.

Explicație: Sensul de „a judeca” aici nu se referă doar la aptitudinea noastră de a poseda facultatea gândirii logice (a cântări, a chibzui), ci include și sensul de a osândi. Dacă nu judeci atent, osândești ușor. Graba de a judeca pe alții arată că nu te-ai judecat întâi pe tine însuși. Nu poți judeca pe altul, dacă nu te eliberezi pe tine însuși. Nu poți discerne corect o situație, dacă nu te eliberezi de prejudecăți. Altfel, discernământul tău e deformat. Pentru a gândi corect, eliberarea interioară este obligatorie.

Iudeii nu judecau corect pentru că nu erau liberi în ei înșiși. Îi bloca tradiția, îi orbea intoleranța, sinele, competiția. Adică să vină de nu

știi unde un rabin tânăr, fără multă școală, ca să le dea lecții lor? Orgoliul lor era mult prea mare să tolereze așa ceva. Așa că, în final, iudeii îl resping pe Isus: Cine Te crezi Tu că ești? (v. 53)

Întrebare: *Ce vor să spună iudeii prin expresiile de mai jos?*

Noi suntem sămânța lui Avraam – v. 33

.....

Nu am fost niciodată robii nimănui – v. 33

.....

Noi nu suntem copii născuți din curvie – v. 41

.....

Noi avem un singur Tată – v. 41

.....

Cine are astfel de păreri despre sine, este greu să judece corect o situație spirituală sau să înțeleagă principiile aduse de cineva „de sus” (v. 23).

LECȚII PRACTICE

Care era adevărul adus de Isus și care poate elibera? Isus pentru aceasta a venit: să mărturisească despre adevăr! (v. 45, 18:37). Cuvântul Lui și vorbirea Lui spun adevărul (aletheia, veritas, emeth v. 45).

Am văzut cum iudeii respingeau adevărul, așa cum, mai târziu Pilat îl evita. De ce? Pentru că adevărul devine o problemă pentru om când e rostit cu autoritate.

Observație: Adevărul era definit cândva ca ceva conform realității. A nu spune adevărul se considera ceva greșit. Astăzi, filozofii au căutat să deconstruiască adevărul și au sugerat că adevărul este făcut, nu găsit. Absolutele morale sunt considerate azi de domeniul trecutului. Cuvintele prind sensuri noi, în funcție de context, cultură, interes. Cultura și societatea construiesc versiuni ale realității. Creștinii biblici, însă, mai cred în adevăr. Mai mult, adevărul poate fi cunoscut în Cuvântul revelat al lui Dumnezeu și în relația personală cu Adevărul ca persoană, Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

Cum a venit acest adevăr la noi? Cum ajunge în noi să ne elibereze?
Cum să recunoști un cuvânt eliberator?

1. Adevărul este personal: *Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu (8:42)*

Dumnezeu nu ne-a trimis idei abstracte, ci o Persoană care să ne aducă adevărul.

Ioan 14:6 – *Eu sunt calea, adevărul și viața!*

Adevărul există, este real, absolut și personal. Cunoașterea adevărului autentic pretinde identificarea cu realitatea persoanei divine. Adevărul aici are sens de cunoaștere a realității. Numai aceasta e autentică și poate elibera. Știi că e genuin, adevărat, real.

În Evanghelia lui Ioan, Isus se identifică și este identificat constant cu adevărul. El este Cuvântul adevărat. El nu a venit de la Sine, ci trimis de Tatăl din cer. A te identifica cu El, înseamnă a te identifica cu adevărul.

Întrebare: *Ce a pretins Isus raportat la adevăr? Selectați și notați toate afirmațiile lui Isus din text.*

.....

.....

.....

În contrast, avem minciuna. Diavolul este tatăl minciunii (8:44). El este negarea realității. Nu are nimic de-a face cu Isus. Diavolul amestecă suficient adevăr pentru ca minciuna să apară ca ceva real.

Exemplu: *Cea mai populară minciună este jumătatea de adevăr.*

Isus este Adevărul, iar cunoașterea Lui înseamnă cunoașterea realității, o realitate eternă descoperită oamenilor efemerii. Este realitatea însăși și descoperirea ei. Isus, Logosul lui Dumnezeu, imuabil, stă deasupra lumii fenomenelor, care trece. El este Logosul, purtător de har și adevăr (1:17).

2. Adevărul este eliberator: *dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi (8:36)*

Promisiunea lui Isus este că adevărul poate aduce eliberarea lăuntrică. Cunoașterea adevărului înseamnă eliberarea persoanei umane din interior. Altfel spus: adevărul este de folos pentru destine, nu doar pentru informare. Multe adevăruri pe care ne bazăm ne ajută, ne informează, dar atât. Există însă și adevăr mântuitor, în sens de putere eliberatoare.

Adevărul mântuitor este adevăr autoritar. Ce înseamnă aceasta? Când acest adevăr pătrunde în mintea ta, o schimbă, o redirecționează, o revoluționează. Nu este vorba de adevărul nostru, pe care noi îl

acceptăm după standardele noastre impuse de viață sau de cultura în care trăim. Este vorba aici de adevărul care îți înnoiește gândirea.

Adevărul mântuitor te leagă de o persoană divină care are puterea să te facă un om nou. Isus promite: *Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi (8:31-32)*

Dar pot oare aceste cuvinte să transforme centrul ființei umane? Să ne scape de vinovăție, sine și frică? Adevărul iese la iveală dacă atunci când îl aplici funcționează, adică face ce promite. De aceea, singura variantă este să îl pui la încercare! Să vezi dacă adevărul rostit de Isus Cristos te eliberează! Nu poți spune că nu e adevărat, dacă nu ai încercat!

Întrebare: *Cum ai putea ajuta pe cineva să ajungă la adevăr? Ce crezi că ar trebui să-i spui?*

.....

.....

.....

3. Adevărul este mărturisitor: *Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu (8:38)*

Isus Cristos a venit să ne aducă adevărul din cer. Adevărul autentic confruntă păcatul, de aceea și Isus a condamnat ipocrizia și imoralitatea celor din vremea Lui. Isus lucra, mărturisea, proclama.

Cunoașterea adevărului te încurajează la a proclama adevărul. Atitudinea lui Isus ne învață ceva esențial: adevărul are nevoie de curaj pentru a fi rostit și pentru a lucra!

Întrebare: *Care ar fi principalele modalități de a răspândi adevărul mântuitor astăzi? Completați lista începută mai jos.*

(1) Predicarea

.....

(2)

.....

(3)

.....

(4)

.....

Întrebare: *Ce îți cere Isus să faci când ai ajuns la adevăr? Răspunde urmând modelul primului răspuns.*

v. 37 – Lasă-l să pătrundă în tine!

v. 43 –

v. 31 –

v. 45 –

NOTIȚE

NOTIÇE

LECȚIA 2

EXISTENȚA LUI DUMNEZEU

Cine este Dumnezeu?

Textul biblic: Ioan 1:1-18

PROBLEMA

Apologetica creștină folosește metodele filozofiei ca instrumente în susținerea argumentelor raționale pentru a dovedi existența lui Dumnezeu. Ce fel de ființă este El? Cum să-L gândim? Poate fi făcut Dumnezeu inteligibil pentru omul modern? Care este relația dintre ființa Lui și creația existentă? Ce face El acum?

Observație: Dacă cineva ar întreba: „Poți dovedi existența lui Dumnezeu?”, replica ar trebui să fie: „Ar schimba ceva în viața ta dacă aș putea dovedi?” Dacă răspunsul ar fi negativ înseamnă că întrebarea a fost irelevantă pentru el. Dacă răspunsul ar fi pozitiv înseamnă că își va trăda nevoia de Dumnezeu. Concluzia este că presuposițiile noastre intelectuale și de atitudine vor afecta abilitatea noastră de a-L găsi pe Dumnezeu.

Se știe că 95% din populația lumii crede într-o formă de divinitate. Cu toate acestea: ateii spun că Dumnezeu nu există; agnosticii spun că nu știm sigur dacă Dumnezeu există; politeiștii spun că există mai mulți zei; panteiștii spun că totul e Dumnezeu. Ce spunem noi, **teiștii**? Simplu: că Dumnezeu există! De aici pornim orice formă de dialog. Să ne convingă ceilalți că nu e așa! Nu invers!

Poziția clasică a evanghelicilor este teismul biblic. El insistă nu numai pe credința sau existența unui Dumnezeu creator, ci și pe

creința într-un Dumnezeu personal implicat în lume și în mântuirea ei. Deci, întrebarea din subtitlul lecției ar trebui să fie, simplu: cine este Dumnezeu, fără ce este Dumnezeu!

Cea mai bună definiție a lui Dumnezeu este dată de Scriptura revelată. Mai specific, definiția este găsită într-o istorisire sau narațiune. Biblia este un fel de autobiografie a lui Dumnezeu. Este caracterul lui Dumnezeu extins într-o schiță narativă.

Comentariu teologic: Creință și tehnologie

Concepția despre Dumnezeu este mult influențată astăzi de tehnologie (televiziunea, internetul) pentru că produce imagini mișcătoare, vii, dominante, care prelucrează atitudini și formează creințe celui ce le vizionează. Tehnologia și religia sunt simboluri ale puterilor care ne șlefuiesc mintea și inima. Tehnologia însă pare să fi preluat controlul. În mod particular, informația prin tehnologie ne influențează viziunea despre lume și ne limitează imaginația prin faptul că ne îngreunează creința într-un Dumnezeu viu și personal. Ca parte a culturii de consum tehnologia ne depersonalizează gradual (și programat?). Problema nu constă în a te folosi de tehnologie, ci în a nu deveni robii ei. Tehnologia începe să arate ca un idol care-l înlocuiește pe Dumnezeu în viața noastră. De dimineață bună până seara dăm impresia că ne închinăm ei. Cum demonstrăm că nu e așa?

Ne vom folosi, așadar, în studiul nostru de Evanghelia după Ioan, în special de primul ei capitol. Ioan nu negociază existența lui Dumnezeu. O afirmă simplu, ca un dat. De altfel, scopul întregii Evanghelii scrise de el este ca cei care citesc să creadă și să-L cunoască pe Dumnezeu (5:24; 17:3; 20:31).

De la început, Ioan nu se complică cu mistica, nici cu raționalismul pur. El afirmă răspicat că nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu

cu ajutorul simțurilor trupești (1:18), pentru simplul fapt că Dumnezeu este spirit (4:24). Simțurile sunt date omului doar pentru a cunoaște lumea naturală. Pentru a cunoaște lumea supranaturală este nevoie de revelație.

Comentariu teologic: Rațiune și revelație

Cunoașterea lui Dumnezeu nu este la fel cu cunoașterea lucrurilor. Ultima o ai prin observație și calcul; prima este dobândită prin credință, sau încredere. Iar încrederea cere comunicare de sine din partea celui pe care vrem să-l cunoaștem. Fără măsura încrederii, cunoașterea noastră despre o altă persoană este foarte limitată. Dumnezeu S-a revelat pe Sine pentru a putea fi crezut și cunoscut. Diferența între revelație și rațiune ca surse de adevăr este că revelația este descoperire de sine deliberată, intenționată. Rațiunea este un instrument. Ea ne conduce simplu la dovada că Dumnezeu nu poate fi negat.

CUNOAȘTEREA NATURALĂ

1. Cunoașterea prin creația naturală – toate lucrurile au fost făcute prin El (1:3)

Mai multe pasaje biblice vorbesc despre elementele tainice prezente în lumea noastră, mai ales în constituția umană, taine numite de unii și „semne ale transcendenței” (Gen. 1:26; Ecl. 3:11; Ioan 1:9; Rom. 1:19-20; 2:14-15).

Textul din Ioan 1 are în centru întruparea Logosului, a Cuvântului divin. Evanghelistul susține astfel că Dumnezeu a creat universul.

Este un prim pas al credinței să accepți că există un Creator. Dovada este în afara ta, în creația naturală.

Ce înseamnă că Dumnezeu este Creator?

- (1) Înseamnă că Dumnezeu a luat inițiativa de a crea ceva de dragul Lui. Nimeni nu L-a obligat. Nu a avut nevoie de nimic pentru a crea ceva.
- (2) Înseamnă că Dumnezeu nu este un spectator, privind creația de la distanță. El este prezent în lumea Lui.
- (3) Înseamnă că Dumnezeu nu este una cu universul. Deși Dumnezeu pătrunde lucrurile și se exprimă prin multe din ele, El va rămâne distinct de toate.
- (4) Înseamnă că noi, creaturile Lui, nu avem voie să ne facem idoli din creație. Să nu confundăm gloria lui Dumnezeu cu materia.
- (5) Înseamnă să nu izolăm gloria lui Dumnezeu de creație. Ceea ce ne dă El poate fi transformat în gloria Lui. Universul abundă de viață și frumos, de glorie și adevăr.

Întrebare: *Ce texte biblice mai cunoști care vorbesc despre armonia, ordinea și frumusețea creației lui Dumnezeu?*

.....

.....

.....

Aceste adevăruri ar trebui să ne vindece de sentimentele de singurătate, de abandon sau de non-sens. Uită-te atent la ce este creat în jurul tău și laudă-L pe Dumnezeu pentru ele. Ele se văd deslușit, clar, pentru cei ce au ochi să privească cu smerenie și admirație.

Apostolul Pavel cere să ne uităm cu băgare de seamă la lucrurile create de Dumnezeu (Romani 1:20). Ochiul idolatru nu le vede așa.

Le vede egoist, profitor, pentru sine. A nu lăsa uimirea să te cuprindă înseamnă a face loc necredinței. Ochiul curat însă vede minunea din creație și îl laudă pe Creatorul.

Lecția practică: Ca să pătrundem adevărurile și frumusețea creației este nevoie de a ne curăța ochii minții.

Curăță-ți ochii inimii și minții și uită-te cu admirație la gloria creației! Te va face să te simți acasă pentru o vreme... Vorba lui A.J. Balfour: *Știm prea multe despre materie ca să mai fim materialști.*

2. Cunoașterea prin simțurile naturale – *viața era lumina oamenilor (1:4)*

Inima este în căutarea fericirii. Acest adevăr nu se poate anula. În fiecare din noi se aud rumorile gloriei. Am fost creați pentru lucruri mai înalte. Apostolul Pavel confirmă și el faptul că există un punct de contact între noi și Creator, care ne este arătat în noi înșine (Rom. 1:19).

Care este tânjirea noastră? Este dorința de a fi părtași la ceva mai înalt decât putem acum cunoaște. Toți căutăm să reintrăm într-o părtășie pierdută. De aceea suntem creativi, bucurători, doritori...

Dumnezeu a vorbit pentru a ne întări credința în El, dar nu pentru a ne baza viața pe simțuri. Este o cunoaștere naturală, ca un instrument. Simțurile naturale sunt folosite doar ca **analogie** pentru a pricepe ceva din lumea supranaturală. Analogia este călăuzitoare, pregătitoare. Dumnezeu a ales să vorbească pentru urechi, pentru ochi, pentru miros, pentru gust, pentru pipăit.

Însă niciodată creatura nu va cunoaște ontologic Creatorul. Putem să cunoaștem despre prezența Lui, despre puterea Lui, despre influența Lui, dar nu putem cunoaște ființa esențială a lui Dumnezeu.

Comentariu teologic: Vederea lui Dumnezeu

Ioan trasează limitele cunoașterii lui Dumnezeu când scrie că nimeni, adică niciun om nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Totuși, despre Moise se spune că a văzut o parte din slava (frumusețea) lui Dumnezeu. Ștefan, primul martir al Bisericii, în timp ce suferea datorită mărturiei lui, a văzut cerul deschis. Ioan a avut parte de vedenii uimitoare pe insula Patmos. Pavel a fost dus în al treilea cer, fără să fie sigur dacă era în trup sau nu. Sunt și alte cazuri relatate de Biblie în care unii (puțini) oameni au avut parte de o anumită manifestare a prezenței lui Dumnezeu. Toate însă subliniază neputința omului – fie el și un sfânt! – de a primi revelația totală prin simțuri. Găsim, mai degrabă, multă confuzie, simbolism sau un neașteptat sentiment de sfială. Oricum, nimeni nu a pretins vreodată că ar fi avut o cunoaștere deplină a Divinității. Au văzut o manifestare, eventual, dar nicidecum esența Ei.

Lecția practică: Cunoașterea naturală este pregătitoare, dar nu decisivă în cunoașterea lui Dumnezeu.

Cercetează natura, bucură-te de rațiunea ta, de conștiința ta, de puterea comunicării, dar nu face din ele autoritatea finală a credinței tale. Ai nevoie de mai mult...

CUNOAȘTEREA SUPRANATURALĂ

Evangelistul Ioan, după ce a eliminat orice variantă de a-L cunoaște pe Dumnezeu prin forțele naturale omenești (raționale sau mistice), ne convinge de faptul că, totuși, Dumnezeu poate fi cunoscut, însă prin credință. Credința este într-o revelație personală, revelația în Fiul Său.

Acest Dumnezeu Atotputernic, Creator și Susținător al tuturor lucrurilor, văzute și nevăzute, a hotărât, în înțelepciunea și bunătatea Lui să ni se descopere nouă, oamenilor. Revelația a fost un act voluntar al lui Dumnezeu. El a coborât la noi, S-a acomodat pe Sine pentru noi, ca să-L putem cunoaște în relație.

1. Cunoașterea lui Dumnezeu este personală – singurul Lui
Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut
(1:18)

Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ni L-a făcut de cunoscut pe Tatăl ca o persoană. Isus se identifică cu Dumnezeu pentru că împărtășește aceeași natură cu Tatăl. A-L cunoaște pe Isus înseamnă a-L cunoaște pe Dumnezeu.

Limbajul este analogic și limitat. Așa cum înțelegem felul de cunoaștere între noi, oamenii, ca persoane, așa trebuie să înțelegem cunoașterea lui Dumnezeu ca persoană.

Noi Îl putem cunoaște pe Dumnezeu atât cât se poate, datorită limitării ființei noastre.

2. Cunoașterea lui Dumnezeu este relațională – și a locuit
printre noi, plin de har și de adevăr (1:14)

Tipul de cunoaștere a lui Dumnezeu propus și oferit de Isus este relațional. Aceasta pentru că omul este o ființă personală, o ființă în relații. Omul tânjește după relații cu alte persoane. Dumnezeu a pus în om această însușire personală.

Este normal ca Dumnezeu să aștepte ca omul să dorească o relație personală cu El.

Întrebare: *Care ar fi cele mai la îndemână mijloace concrete prin care omul poate să intre într-o relație personală cu Dumnezeu?*

.....

.....

.....

Persoanele își pot împărtăși ceva din ele însele altor persoane.

Neîmplinirea din noi se datorează izolării sau negăsirii celuiilalt. Împlinirea este prin comuniune cu alte persoane, și în primul rând cu Dumnezeu ca persoană.

3. Cunoașterea lui Dumnezeu este transformatoare – născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu (1:13)

Dumnezeu nu se revelează pentru curioși! Dacă se descoperă, El se descoperă pentru mântuire. Cunoașterea Lui nu este simplă înțelegere, ci naștere nouă.

Ioan a experimentat el însuși mântuirea transformatoare. Într-una din epistole, Ioan precizează că relația cu Cuvântul vieții l-a schimbat (1 Ioan 1:1-3). Orice gen de cunoaștere trebuie să aibă efecte.

Cunoașterea lui Dumnezeu schimbă multe, dar important este să schimbe **inima**. Este vorba de acea putere personală din afara noastră, dar care lucrează eficient în centrul vieții noastre morale și care schimbă moralitatea, prioritățile, sentimentele, filozofia de viață etc.

Întrebare: *Ce legătură este între primire și credință în Ioan 1:12? Dați exemple concrete din Biblie.*

.....

.....

.....

Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit să ni-L facă de cunoscut pe Tatăl. Nimeni nu L-a văzut cu ochii fizici pe Dumnezeu, dar Îl poate cunoaște cu ochii sufletești, în inimă. El ne-a adus harul și adevărul: **harul** care iartă trecutul nostru și **adevărul** care ne deschide viitorul. El este oglindirea unui Dumnezeu bun și milostiv, care se dăruiește pe Sine pentru noi.

Lecția practică: Dumnezeu personal te așteaptă într-o relație personală cu El.

Cum poți scăpa de singurătate și de sinele tău? Comunică mai mult cu Creatorul tău! Ca de la persoană la persoană. Vorbește cu Fiul Lui, roagă-te în fiecare zi Lui, citește-i gândurile în Cartea Lui, ascultă Duhul Lui când vrea să te călăuzească. Cunoașterea pretinde reciprocitate. Fii sigur că și El îți va vorbi, te va călăuzi, te va înțelepți.

Ilustrație: Un filozof ateu pe nume Ingersoll a vorbit într-o seară unor oameni despre necredința lui. Ca să demonstreze că are dreptate și că Dumnezeu nu există, filozoful L-a provocat pe Dumnezeu cerând ca după un scurt timp, dacă El există, să îl lovească de moarte. Timpul s-a scurs, dar nu s-a întâmplat nimic. Concluzia filozofului arogant a fost că Dumnezeu nu există. La încheierea incidentului, un oarecare din mulțime, impresionat de logica și curajul ateului, i-a lăudat inițiativa adresându-se

vecinului de alături, care însă era creștin. „Vezi, a demonstrat ceva Ingersoll seara asta!” „Da, răspunse creștinul, a demonstrat că seara asta Dumnezeu nu primește ordine de la atei!”

Întrebare: *De ce atâtor milioane de oameni le este greu să priceapă că Dumnezeu este o persoană cu care poți comunica?*

.....

.....

.....

RUGĂCIUNE

Rugați-vă în grup pentru un suflet apropiat vouă care are nevoie de credința în Dumnezeu!

EXISTĂ DUMNEZEU

Costache Ioanid

Nu, nu suntem un vis, o întâmplare,
un lut de sine însuși frământat.
Ci ne-a zidit o Forță creatoare,
o-Nștelepciune fără de hotare.
Există Dumnezeu cu-adevărat!

Nu, nu suntem jivine-ntunecate
gonite de un bici ne ,nduplecat.
Ci noi avem un duh și-o libertate
Și-o inimă ce pentru ceruri bate.
Există Dumnezeu cu-adevărat!

N-ar fi simțit în veci de veci țărâna
 Surâsul unui crin imaculat,
 de n-ar fi ntins Atotstăpânul mâna
 să umple-n noi de simțământ fântâna.
 Există Dumnezeu cu-adevărat!

Avem cu noi Scriptura ca dovadă,
 avem minuni și semne ne nctat.
 Iar cine vrea pe Dumnezeu să-L vadă
 să stea în fața Lui pe baricadă!
 Există Dumnezeu cu-adevărat!

Nu-i calea noastră veșnic înșorită,
 nu-i viața totdeauna un palat,
 Dar o trăim, căci merită trăită,
 când, peste lumea asta mărginită
 există Dumnezeu cu-adevărat!

Nu, nu suntem neant! Ce fericire!
 Supremul adevăr s-a revelat.
 Isus e-n noi, lumină și iubire,
 Iar moartea e un zbor spre nemurire.
 Există Dumnezeu! Ce minunat!

NOTİÇE

NOTIȚE

NOTIÇE

MIRACOLELE

El Și-a arătat slava Sa și ucenicii Lui au crezut în El

Textul biblic: Ioan 2:1-12

CONTEXTUL

Nunta din Cana este cunoscută ca primul semn-miracol din Evanghelia lui Ioan. Specific acestei Evanghelii este folosirea cuvântului „semne”. De altfel, un mare ajutor în a înțelege organizarea Evangheliei vine spre finalul cărții, unde Ioan precizează că toate semnele și evenimentele au fost scrise ca să se demonstreze că Isus este Mesia și Fiul lui Dumnezeu (20:30-31).

Semnele-miracol alese de Ioan sunt șapte la număr și sunt incluse între capitolul 2 și 12. Cuvântul folosit pentru semn poate avea trei sensuri:

- Semn cu sens de marcă distinctivă prin care cineva este cunoscut;
- Semn cu sens de miracol, un eveniment contrar cursului natural, de natură divină sau demonică;
- Semn cu sens de prevestire, deci semn rău pentru ultimele zile.

În Ioan avem folosit cu precădere al doilea sens. Deci, aici, semnele se referă la miracole, ca dovadă a ceea ce va veni în viitor.

Întrebare: *Care sunt cele 7 semne miraculoase din Evanghelia lui Ioan? Notează textul și titlul.*

Textul	Titlul

Primul semn este schimbarea apei în vin, dar, cel puțin geografic, se leagă de al doilea, vindecarea fiului unui slujbaş împărătesc (ambele miracole au loc în zona Cana din Galileea). Dar ceea ce le ține împreună mai mult este tema teologică: Mesia a venit să înnoiască viața celor care cred în El. Astfel, miracolul din Cana continuă tema gloriei lui Cristos din prolog.

Isus este invitat la nuntă, ocazie de mare bucurie la evrei. Dar, în timpul nunții, se termină vinul, ceea ce a dus la o situație stânjenitoare pentru familie. Isus este rugat de mama Lui să intervină, și o face. Acolo se găseau șase vase de piatră încăpătoare, de câțiva zeci de litri. Apa din vase se folosea la spălat. După ce Isus cere slugilor să umple vasele cu apă, are loc miracolul. Deși nu se precizează în text, deducem că apa s-a schimbat în vin, întrucât nașul de nuntă recunoaște vinul ca fiind cel mai bun.

De ce a făcut Isus semnul acesta? Ioan ne precizează că a fost un început al semnelor lui Isus, unde *El Și-a arătat slava Sa și ucenicii au crezut în El (2:11)*.

Lecția practică: Miracolele au confirmat gloria lui Isus Cristos.

Acesta, așadar, este un prim miracol reprezentativ pentru toate miracolele ce vor urma. Toate vor avea același obiectiv, să-L descopere pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu. Ținta miracolelor era slava lui Cristos și credința ucenicilor.

Comentariu teologic: Nuntă, apă, vin

Pe de o parte, putem spune că primul semn Îl descoperă pe Isus ca și Creator. Ioan a pomenit deja acest rol al Fiului când a scris că toate au fost făcute prin El (1:3). Similar cu ceea ce, mai târziu, Pavel declara în Coloseni 1:16. Isus este prezentat aici ca și Creatorul vieții atât biologice, cât și spirituale. Dar semnul ne trimite mai sigur la lucrarea lui Isus ca Mesia. Avem laolaltă concepte cheie pentru Împărăția lui Mesia: nunta, apa și vinul. **Nunta** era prorocită încă din Isaia 54 și 62. Nunta anunța venirea Împărăției Lui. **Apa** ca simbol este prezentă în toată Evanghelia. Dar aici, la nuntă, apa e pusă în contrast cu vinul. Apa reprezenta viața de jos, vinul viața de sus. Vinul anunța viața de sus adusă de Cristos. Posibil ca, simbolic, transformarea apei în vin să sugereze înlocuirea ritualului vechi, purificator, cu ceva nou. **Vinul** purta încă din perioada VT simbolul bucuriei ospățului viitor (Is. 25:6; 27:2-6; Ioel 3:18), abundența binecuvântărilor din Împărăție. Cuvintele Mariei aveau substrat: Nu mai au vin! Adică, ceva vechi s-a încheiat, trebuia adus ceva nou. Împărăția lui Mesia se apropia și venirea ei era iminentă. Mesia aducea viață din belșug, bucurie, viață veșnică. De remarcat că următorul pasaj din capitolul 2, despre curățirea Templului, vine ca un act de continuitate și confirmare a miracolului din Cana.

DILEMA

Narațiunea din Ioan deschide tema aprinsă a existenței miracolelor. Ne vom axa aici doar pe miracolele din lumea naturală.

Cei care caută să răspundă acestei probleme se împart în două.

- Unii, pe de o parte, neagă prezența miracolelor. Dacă au fost descrise unele miracole, s-a făcut în necunoștință de cauză. Toate miracolele, spun ei, se pot explica cu ajutorul legilor naturale din univers.
- Alții, de cealaltă parte, acceptă miracolele ca parte a lucrării lui Dumnezeu în univers. Dumnezeu poate oricând interveni în lumea Lui. Aceasta este poziția noastră, care se bazează pe credință și revelația în Sfintele Scripturi.

Natură și miracol

Dumnezeu a creat lumea cu legi naturale. Miracolul este o excepție de la legile naturii. Dumnezeu poate oricând suspenda anumite legi, alteori adaugă unele noi, sau poate face ceva contrar lor. În cazul schimbării apei în vin de la nunta din Cana, o lege naturală a fost modificată de o lege sau putere supranaturală.

Noi ne mirăm cum a fost posibil. Dar, să nu uităm că, pentru Creator, nu există diferență între legi naturale și legi supranaturale. Dilema este doar la noi.

Întrebare: *Ce exemple îți poți aminti despre evenimente care, în trecut, au fost considerate supranaturale, dar acum sunt considerate naturale?*

.....

.....

.....

Ioan include în Evanghelia lui evenimente miraculoase pentru a arăta că Dumnezeu este suveran în creația Lui.

Lecția practică: Dumnezeu este mereu activ în creația Sa prin lucrări miraculoase.

Dumnezeul nostru este Dumnezeul minunilor! El interferează cu ordinea normală a lucrurilor în circumstanțe speciale pentru binele copiilor Lui.

Comentariu teologic: Biblia și miracolele

Biserica nu a negat niciodată miracolul ca parte a mărturiei ei și a autentificării ei. De fapt, miracolul a fost o confirmare a prezenței divine. Biblia, ca autoritate de bază pentru Biserică, prezintă trei mari perioade de manifestări miraculoase: perioada Exodului poporului Israel din Egipt (Exodul, Levitic, Numeri), perioada proorocilor Ilie și Elisei (1 Împărați) și perioada vieții lui Isus Cristos și a apostolilor Săi. Aspectul comun la toate aceste perioade este faptul că minunile sunt legate de perioade de criză religioasă, spirituală. Miracolele constituiau semnele prezenței divine în Israel. Perioada Bisericii primare a fost marcată de semne, puteri sau minuni (2 Cor. 12:12-13), confirmând prezența divină în mijlocul poporului creștin. Pentru apostoli, miracolele erau semne necesare ale intervenției unui Dumnezeu personal în lumea noastră.

Mesaj și miracol

După cum am văzut la Ioan, principiul de bază al credinței creștine este că miracolele nu sunt dovezi externe ale adevărului biblic, ci parte integrantă a mesajului biblic.

Semnul-miracol din Cana Galileii a fost trăit efectiv, având un beneficiu imediat pentru cei prezenți. Semnul în sine însă viza și mesajul adus de Mesia, cum că Împărăția Lui este aproape.

Acțiunile miraculoase ale lui Isus Cristos au fost semnele Împărăției lui Dumnezeu, semnele Fiului lui Dumnezeu. Semnele, ca parte a mesajului lui Cristos, întrupau acțiunile mântuitoare ale lui Dumnezeu în Cristos.

Exemplu: Atunci când scotea demonii din oameni, de fapt, Isus Cristos îl lega pe Satana și îi elibera prin puterea Duhului Sfânt pe cei ce erau sub puterea Satanei.

La fel a fost și pe vremea apostolilor. În Evrei 2:4 citim că Dumnezeu *întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni*. Miracolele lui Isus și ale apostolilor transmiteau mesajul că harul divin a venit în plinătate peste noi.

Comentariu teologic: Noua și Vechea Creație

C.S. Lewis sugera în cartea lui *Miracole* că în cazul învierii lui Isus, Noua Creație a făcut o incursiune în Vechea Creație. Aici Noua Creație se referă la viața veșnică, metafizică, de dincolo de lumea noastră limitată de timp și spațiu, lume care nu se poate experimenta prin cunoașterea empirică. Vechea Creație este lumea actuală, cosmosul văzut și posibil de experimentat. Învierea credincioșilor, așa cum afirmă Biblia, se va repeta, după modelul învierii lui Isus, nu însă și identic. Miracolul învierii lui Isus nu a fost un caz unic, ci doar un prototip. Din punctul nostru de vedere, miracolele violentează ceea ce noi știm despre natură, dar din punctul de vedere al lui Dumnezeu ele își au locul ca parte a Noii Creații a lui Dumnezeu.

Întrebare: *Dacă în vremea lui Isus și a apostolilor Lui un miracol autentic purta cu sine un mesaj specific pentru acea perioadă, ce fel de mesaj ar putea avea miracolele revendicate în zilele noastre? Există asemănări?*

.....

.....

.....

Lecția practică: Fiecare miracol făcut de Dumnezeu are semnificație.

Miracolul sau minunea nu este un eveniment fără cauză sau fără rezultate. Dumnezeu nu face miracole fără sens. De pildă, un miracol se poate împlini pentru eliberare sau pedeapsă, vindecare sau dezastru.

Cele mai multe miracole găsite pe paginile Bibliei au semnificație spirituală precisă. Astfel, Isus făcea semne ca să-Și pregătească Împărăția, iar apostolii se foloseau de miracole ca de o ușă deschisă pentru a mărturisi Evanghelia lui Cristos.

Fără un mesaj și fără o semnificație spirituală, miracolul poate aduce confuzie.

Întrebare: *Rar auzim că cineva s-a convertit datorită unui miracol. De ce?*

.....

.....

.....

Minunile nu garantează nici evlavia, nici convertirea. Biblia nu garantează nici măcar promisiunea vindecării celor ce cred în Dumnezeu.

Vindecarea sufletului este mult mai importantă decât vindecarea trupului. De aceea, cel mai mare miracol considerat este cel în care, prin credință, sufletul este mântuit, iar inima înnoită.

NOTIȚE

NOTIÇE

RĂUL ȘI SUFERINȚA

Unde este Dumnezeu în timpul suferinței?

Textul biblic: Ioan 19:17-30

CONTEXTUL

Evangelistul Ioan consacră un spațiu însemnat - raportat la întreaga scriere – suferințelor Domnului. Cum de Dumnezeu Tatăl a îngăduit ca Fiul Său, Isus Cristos, să sufere atât de mult? Nu putea anula orice formă de suferință, sau măcar s-o limiteze? Dacă da, de ce nu a făcut-o? Citim în textul ales pentru studiu cum Fiul lui Dumnezeu suferea singurătatea, nedreptatea, trădarea, tăcerea Tatălui...

Punctul culminant al suferințelor lui Isus a fost pe cruce. Toți ne întrebăm: cum a fost posibil? *Unde era Dumnezeu în mijlocul suferinței Fiului Său?*

Biblia nu dă răspuns la toate întrebările legate de rău. Ne dă însă un cadru suficient de clar pentru a răspunde parțial și logic la multe întrebări.

RĂSPUNSURI NECREȘTINE

Prezența răului și suferinței în lume este principalul obstacol pentru cei mai mulți oameni care nu cred într-un Dumnezeu personal, immanent, implicat, care simte cu noi.

Diverși gânditori necreștini de-a lungul istoriei au încercat variante de răspuns:

- 1) Dumnezeu există, dar este neputincios. Posibil ca El să fi creat lumea, dar prezența răului în lume arată mai degrabă că, după aceea, s-a retras din ea și nu mai poate interveni în ea.
- 2) Dacă Dumnezeu există, este intenționat absent, tăcut, de aceea este prea departe ca să simtă cu cei suferinzi. De fapt, răul nici un există. E iluzoriu.
- 3) Dumnezeu nu există, pentru că nu simțim că este aici și acum cu noi. Mulți aței au devenit aței din dezamăgire. Însă, a fi ateu nu îți rezolvă dilema!

Astfel de răspunsuri sunt inutile și puerile. Este nevoie de un răspuns coerent și consistent la toate întrebările ridicate de prezența răului în lume.

RĂSPUNSURI CREȘTINE

Creștinii, bazați pe Sfintele Scripturi, au căutat și ei răspunsuri la problema răului și suferinței. Găsim patru tipuri de rău sau aspecte ale răului prezentate în Biblie.

1. Răul împărtășit

Un prim răspuns pornește de la simpla observație că răul este o realitate în întreg universul, de aceea toți suferim. Toți oamenii împărtășim răul. Suferă omul și suferă și natura. Însă nu Dumnezeu a creat răul. Răul e rezultatul riscului libertății date omului de Creator.

La fel cum un cal ce aleargă este mai bun decât o piatră care nu face acest lucru pentru că îi lipsește puterea de mișcare și conștiința de sine, tot așa o ființă creată este mai bună dacă păcătuiește datorită voinței libere, decât dacă nu păcătuiește doar pentru că îi lipsește această voință. (Augustin)

Aceasta arată că Dumnezeu a fost onest în relația cu noi. El este un Dumnezeu personal, care a creat ființe libere cu capacitatea de

a alege între bine și rău. Pentru că omul a ales greșit, răul a infectat universul pe care Dumnezeu l-a creat bun. De aceea, toți moștenim o înclinație spre rău. Răul pe care-l facem este numit și rău moral, fiind făcut de ființe morale.

Comentariu teologic: Răul și atributele lui Dumnezeu

Teologia creștină afirmă că Dumnezeu este o ființă absolută, infinită și perfectă. El este atotputernic și atotcunoscător. Atunci, cum de îngăduie să existe rău într-o lume creată de El bună? Un răspuns rațional trebuie, oarecum, să includă rolul atributelor menționate. Astfel, datorită perfecțiunii Lui, credem că Dumnezeu nu poate fi autorul răului, fiind bun în esența ființei Lui. Însă, datorită atotcunoașterii Lui, El prevede răul, aceasta nefiind tot una cu a-l produce. Datorită atotputerniciei Lui, Dumnezeu este, în orice caz, nu cauza creatoare a răului, ci doar cea permisivă.

Întrebare: *Ce fel de rău scrie David în Psalmul 51:5 că a împărtășit prin naștere?*

.....

.....

.....

2. Răul meritat

Al doilea răspuns derivă din primul și spune că o parte din suferințele noastre sunt meritate pentru că am ales liber să facem răul. Găsim susținere în toată Scriptura. Dumnezeu a constat încă de la începutul existenței rasei umane că *răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău* (Gen. 6:5).

Deci, pe de o parte, nu ar trebui să-L blamăm pe Dumnezeu pentru că avem un caracter imperfect și alegem răul. Iar, pe de altă parte, vedem că nu toate relele se datorează faptului că păcătuim.

Întrebare: *Cum descrie apostolul Pavel în Romani 1 efectele răului în om și între oameni?*

1:24

.....

1:26

.....

1:28

.....

3. Răul aparent

Biblia abundă de exemple care ne demonstrează că răul nu are ultimul cuvânt. Mai mult, Dumnezeu schimbă adesea răul în bine. Deci, există un tip de rău care doar în aparență este așa.

Suferințele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, intră în acest tip de rău aparent. Totul apărea că nu are sens. De ce să fie batjocorit și apoi răstignit cineva care a făcut bine oamenilor, a făcut vindecări, a învățat mila și adevărul? Dar, Dumnezeu a transformat suferința Lui în mântuirea noastră.

Două exemple clarificatoare vin de la apostolul Pavel.

Exemplul 1: Citiți 2 Corinteni 5:19 – Apostolul Pavel clarifică aparenta tăcere sau lipsă a prezenței lui Dumnezeu în

momentul morții Fiului pe cruce. De fapt, Dumnezeu era în Cristos împăcând lumea cu Sine!

Exemplul 2: Citiți Col. 2:15 – Apostolul Pavel interpretează moartea lui Isus de pe cruce ca un act de biruință, deși apărea ca o înfrângere. Pe cruce, Isus a biruit moartea, păcatul și pe diavol.

Întrebare: *Ce exemple mai puteți găsi în Biblie despre cum Dumnezeu a schimbat răul în bine?*

.....

.....

.....

Suferințele, așadar, nu sunt totdeauna rele. Pentru un credincios, ele îi pot întări caracterul, sau îi pot schimba atitudinea greșită.

Suferința, spunea C.S. Lewis, este megafonul lui Dumnezeu prin care El se adresează unei lumi surde, unei lumi care-L sfidează.

Ioan Hrisostomul a găsit și el mai multe avantaje ale suferinței:

- Un bun mijloc de a fi feriți de mândrie;
- Scoate în evidență mai bine virtutea;
- Trezește sinceritatea omului înaintea lui Dumnezeu;
- Prețuiești adevărata fericire;
- Orientează sufletul spre cele cerești.

4. Răul expus

Răul trebuie deconspirat, evitat sau îndepărtat. Am stabilit deja că suferința, ca o consecință a răului, poate fi folositoare pentru caracter, cunoaștere, modelare.

În loc de a ne lamenta că există atâta rău și suferință în lume, suntem chemați să facem ceva pentru a expune acest rău și a-l opri. Creștinii au responsabilitatea de a lupta pentru eradicarea răului.

Isus a deconspirat pe cruce tot răul care exista în lume. Isus Cristos nu doar că l-a dezvăluit ca prezent în instituțiile lumii și în indivizii ei, ci S-a luptat cu el.

Atunci când Isus a fost trimis spre judecată înaintea marelui preot, unul dintre funcționari L-a lovit pe Domnul. Isus însă a reacționat și a zis: *Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău; dar, dacă am vorbit bine, de ce mă bați?* (Ioan 18:23) Isus a scos în evidență o nedreptate pentru a sublinia un principiu: binele trebuie să triumfe, răul trebuie să fie expus.

Întrebare: *Cum am putea noi astăzi limita extinderea răului?*

.....

.....

.....

Întrebare: *Cum am putea noi astăzi expune răul?*

.....

.....

.....

LECȚII PRACTICE

Pentru creștini, tragedia răului este legată de suferințele lui Cristos pe cruce. Aceasta ne îngăduie să concepem suferința ca prezența lui Dumnezeu cu noi prin lume și ne ajută să găsim dragostea lui

Dumnezeu în și prin evenimentele vieții. Este o perspectivă de genul înfruntării răului, mai mult decât una a explicării lui. Altfel formulat, răul nu este o ecuație care trebuie rezolvată, ci un mister care trebuie trăit.

Așadar, unde este Dumnezeu în mijlocul suferințelor? Depinde de cum îl cunoști pe Dumnezeu și cum te raportezi la El.

Ce ar trebui să știi când tu sau cei de lângă tine trec prin suferință?

- Că Dumnezeu nu este sursa răului;
- Că o mare parte din relele cu care ne confruntăm sunt rezultatul alegerii libere a omului sau activității demonice;
- Că Dumnezeu poate să schimbe răul în bine sau chiar să-l integreze în planul Său;

Ce trebuie să faci ca să-i ajuți pe cei ce trec prin suferință?

- Să știi că cei care suferă au de-a face mai mult cu problema emoțională, nu atât cu cea logică;
- Să fii pregătit a da răspunsuri logice, dar și că acestea nu vor garanta liniștea celui ce suferă;
- Să cauți a înțelege emoțiile prin care trec cei ce suferă;
- Să prezinți cu onestitate întreg tabloul biblic cu privire la suferință.

CÂND DOMNUL PE CRUCE

Valentin Popovici

Când Domnul pe cruce S-a frânt pentru mine,
A frânt și puterile morții meschine.
De-atunci orișicine-a crezut nu mai moare,
Ci merge pe Calea cea vie spre Soare.

Când Domnul sorbea de pe crucea urgiei
În chinuri cumplite paharul mâniei,
A șters și zăpăditul poruncii deșarte
Ce mă blestema fără milă la moarte.

Când Domnul striga de pe cruce „Mi-e sete!”
Iar sângele Lui se scurgea pe-ndelete,
Atunci mi-a țâșnit din Golgota și mie
Izvorul vieții cu apa cea vie.

Când Domnul pe cruce în bezna de-amiază
Privea peste veacuri spre cei ce-L urmează,
Atunci mă căuta cu întreaga-I ființă,
Atunci a sădit și în mine credință.

Când Domnul pe cruce lupta cu vâltoarea,
Atunci începea pentru noi Sărbătoarea.
Când El Se stingea în blestemul pierzării,
Atunci s-a aprins și lumina iertării.

NOTIȚE

NOTIÇE

DIVINITATEA LUI ISUS

Cine a fost Isus Cristos?

Textul biblic: Ioan 20:24-31

CONTEXTUL

În mijlocul misiunii Lui pe pământ, Isus le pune o întrebare ucenicilor: *Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?* Petru răspunde fără ezitare: *Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!* (Matei 16:13,16).

Așa a crezut Biserica sute de ani. Dar, încă din secolul al XVII-lea, tot mai mulți teologi liberali nu au fost mulțumiți cu acest răspuns al apostolului Petru.

Câteva exemple de cum îl văd unii oameni astăzi pe Isus:

- Isus - un revoluționar politic
- Isus - fondatorul unei societăți secrete
- Isus – un oarecare predicator cinic
- Isus – un guru, un înțelept
- Isus - un simplu țăran evreu
- Isus - un lider carismatic care a dorit să facă lumea mai bună.
- Isus - un membru al unei comunități obscure, căsătorit cu Maria Magdalena, cu care a avut doi copii.

Ce să facem cu aceste concepții moderne despre Isus? Întoarcerea la Sfintele Scripturi este singura soluție. Evanghelia după Ioan ne va ajuta să dăm un răspuns la întrebarea: *Cine a fost Isus Cristos?*

În Evanghelia lui Ioan avem discursuri teologice importante care nu se găsesc în celelalte Evanghelii, precum și foarte multe date despre contextul social, politic și religios din vremea lui Isus. Chiar prologul Evangheliei după Ioan scoate în evidență pre-existența și natura divină a lui Isus. De altfel, Ioan ne spune la finalul Evangheliei că obiectivul lui a fost unul singur: *ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viața în Numele Lui* (20:31).

Afirmația vine după pasajul în care Isus, după învierea Lui, se întâlnește personal cu Toma, unul din ucenici. Toma s-a îndoit de mărturia celorlalți că Isus ar fi înviat. De aceea, Isus se apropie special de el și îi oferă ocazia de a crede.

ÎNTREBĂRI ȘI ÎNDOIELI

Toma a fost, până atunci, un ucenic loial, fiind gata chiar să-și dea viața pentru Isus (11:16). E adevărat că uneori a fost confuz, neînțelegând unele idei de-ale lui Isus (Ioan 14:5). După arestarea lui Isus, Toma era în cădere liberă, ca toți ceilalți ucenici. Scepticismul l-a dus la negarea mărturiei din partea celorlalți apostoli. Față de ceilalți ucenici, Toma a cerut dovada învierii lui Isus. Unul singur putea să-i dea răspuns.

Întrebare: *Ce apreciezi la modul în care s-a apropiat Isus de Toma?*

.....

.....

.....

Isus îi cunoștea așteptarea inimii și i-a dat ceea ce ceruse. Isus nu s-a simțit ofensat de cererea lui Toma. Doar că i-a cerut să înceteze să se mai îndoiască și să înceapă să creadă.

Reacția lui Toma a rămas celebră prin conținutul mesajului ei: *Domnul meu și Dumnezeul meu!* Practic, Toma îl numește pe Isus drept Dumnezeu! Este cea mai importantă afirmație despre Isus Cristos venită de la un ucenic!

Toma îi reprezintă pe cei care caută dovezi ale supranaturalului printre noi. Vrem să credem, dar avem îndoieli. Dar dacă Isus nu a înviat din morți, ci a rămas îngropat într-un mormânt obscur în Palestina? Dar dacă nu a fost Fiul lui Dumnezeu?

Ne uităm de sus la Toma și îl descriem dur ca fiind un îndoielnic sau un necredincios, dar, de fapt, starea lui este o reflectare a unei părți din viața noastră. O parte care nu ne place. O parte care n-am vrea să fie acolo. Niciunul dintre noi nu poate spune că nu a avut astfel de îndoieli ciudate în inima lui.

Întrebare: *Ai avut vreodată îndoieli cu privire la persoana și lucrarea lui Isus? Care au fost? Cum le-ai rezolvat?*

.....

.....

.....

Credința creștină este o credință rațională. Noi nu suntem anti-intelectualiști, nu susținem absurdul. Nici Isus nu a fost, de aceea îi spune lui Toma: *Vino, atinge, crede! Examinează dovada pentru tine!*

Isus nu sugerează să credem irațional. A crede nu înseamnă a accepta automat iraționalul, imposibilul. A crede înseamnă o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd, dar asta nu înseamnă irațional.

DOVEZI DIN NOUL TESTAMENT

Evanghelia lui Ioan

- (a) Ce afirmă prologul Evangheliei lui Ioan despre divinitatea lui Isus?

În prologul Evangheliei lui Ioan avem baza credinței în divinitatea și umanitatea lui Isus Cristos. La începutul Evangheliei, Ioan îl numește **Cuvântul** lui Dumnezeu, apoi, la final, îl numește **Fiul** lui Dumnezeu!

Întrebare: *Ce înseamnă expresiile lui Ioan din capitolul 1?*

Cuvântul era la început...

.....

Cuvântul era cu Dumnezeu...

.....

Cuvântul era Dumnezeu...

.....

- (b) Ce credea Isus Cristos despre Sine Însuși în Evanghelia lui Ioan?

Mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu (8:58) – El a existat înainte de întruparea Sa

Dumnezeu... a dat pe singurul Lui Fiu... (3:16) – El era singurul Fiu al lui Dumnezeu

Tatăl Meu lucrează până acum... (5:17-18) – Dumnezeu era Tatăl Său

Eu și Tatăl una suntem (10:30) – El era egal cu Dumnezeu

Astfel de pretenții i-au determinat pe iudeii din vremea Lui să-L omoare, pentru că *S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu (19:7)*. De fapt, o decizie trebuie totuși să luăm față de această pretenție a lui Isus. Iată cum punea problema un erudit:

*Încerc aici să împiedic pe oricine să spună acea nerozie pe care o spune deseori lumea despre El: «Sunt gata să-L accept pe Isus ca pe un mare propovăduitor al moralei, dar nu accept pretenția Lui de a fi Dumnezeu». Acesta este singurul lucru pe care nu trebuie să îl spunem. Un om care ar fi doar un om și ar spune genul de lucruri pe care le spunea Isus nu ar putea fi un mare propovăduitor al moralei. Ar fi ori un nebun – pe aceeași treaptă cu omul care spune că este un ou fiert – ori, dimpotrivă, ar fi diavolul iadului. Trebuie să alegeți. Sau omul acela a fost, și este, Fiul lui Dumnezeu, sau a fost un nebun sau ceva chiar mai rău. (C.S. Lewis, *Creștinism, pur și simplu*, p. 76).*

(c) Ce fapte dovedesc divinitatea lui Isus în Evanghelia lui Ioan?

Aplicație practică: Completați dovada divinității lui Isus în dreptul fiecărui text.

Ioan 8:46 –

Ioan 2:1-12 –

Ioan 5:1-16 –

Ioan 20:22 –

Evangheliile sinoptice și epistolele

(a) Ce scriu Evangheliile despre El?

Isus vorbea despre Împărăția Sa cerească, despre autoritatea de a ierta păcatele, de a judeca lumea, de a redefini Sabatul, de a pretinde că e una cu Dumnezeu Tatăl, de a avea putere asupra vieții și morții, de a-Și atribui titluri divine etc.

Apostolii confirmă divinitatea lui Isus Cristos prin a-L identifica cu Logosul, Domnul, Mesia, Mântuitorul, oglindirea slavei lui Dumnezeu, chipul lui Dumnezeu și cel întâi născut din toată zidirea.

(b) Ce scriu epistolele despre El?

Epistolele lui Pavel indică faptul că, de la începutul Bisericii, lui Isus I se aducea închinare ca Celui ce avea putere divină.

Biserica Primară folosea în închinare imnuri scurte, recitate sau chiar cântate. Cele mai multe Îl aveau în centru pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor.

Aplicație practică: *Citiți imnul din Filipeni 2: 6-11 și scrieți apoi toate attributele asociate persoanei lui Isus Cristos.*

.....

.....

.....

În mod aparte, observăm că, în câteva pasaje din epistole, avem numele *Dumnezeu* pus alături de numele lui *Isus* (Rom. 9:5; Tit 2:13; 2 Petru 1:1; Evr. 1:8-9; 1 Ioan 5:20).

LECȚII PRACTICE

Ce efecte are această învățătură despre divinitatea lui Isus în viața unui creștin?

1. Dacă Isus este Fiul lui Dumnezeu, **El merită toată închinarea noastră!**

Închinarea înseamnă să scoți în evidență vrednicia celui căruia i te închini. Prin toate activitățile ei în închinare, Biserica trebuie să scoată în evidență cine este Isus Cristos pentru ea.

Apostolul Pavel atenționează că *nimeni nu poate zice: Isus este Domnul decât prin Duhul Sfânt* (1 Cor. 12:3).

Orice cântare, rugăciune sau predică are ca obiectiv glorificarea lui Isus Cristos ca Fiul lui Dumnezeu.

Întrebare: *Ce cântare îți vine în minte care Îl glorifică cel mai bine pe Isus Cristos?*

.....

.....

.....

2. Dacă Isus este Fiul lui Dumnezeu, **înseamnă că tot ce a spus El este adevărat și trebuie crezut.**

Isus este Cuvântul lui Dumnezeu, Cel care ne-a adus cuvintele lui Dumnezeu. Tot ce a spus El este adevărat și vrednic de crezut.

Înseamnă că toate promisiunile Lui sunt credibile!

Întrebare: *Cum înțelegi promisiunea lui Isus că va fi cu noi în toate zilele, până la sfârșitul veacului (Matei 28:20)?*

.....

.....

.....

EȘTI VREDNIC, DOAMNE, SĂ FII SLĂVIT

Ești vrednic, Doamne să fii slăvit,
Vrednic de cinste și glorie,
Demn de cântări și de voci preamărit,
Vrednic să fii Tu în inimi sfințit.

Refren:

Tu ești vrednic, Tată din ceruri,
Tu ești vrednic, Tu Salvatorul,
Tu ești vrednic, sfântă-nchinare
Și slavă doar Ție să-Ți dăm.

Ești cel mai demn de-onor și măririi,
Demn ca în teamă să-ngenunchez,
Să mă proștern cu al dragostei mir,
Vrednic ești, Doamne, de-adânci mulțumiri.

Atotputernic Tată și Domn,
Rege al regilor, Salvator,
Sfetnic, Prieten și Mângâietor,
Tu, Mântuirea și-al vieții izvor.

NOTIȚE

NOTIÇE

PROBLEMA ÎNVIERII LUI ISUS CRISTOS

Ce dovezi sunt că Isus a înviat din morți?

Textul biblic: Ioan 20:1-17

ÎNTREBAREA

Credința primilor creștini în Dumnezeu deriva din experiența lor cu Cristos. Pentru ei, Isus era o realitate prezentă și vie. El nu era doar un exemplu de credință; Isus era sursa și obiectul credinței. Această experiență a primilor ucenici cu Isus cel viu a fost pusă în crezuri, titluri, imnuri, predici etc. (FA 1:22, 2:23-24; 3:15; 4:2, 10, 33; 13:30, 34; 17:3, 18, 31; 23:6; 24:21; 26:23).

Avem de studiat pretenția milioanei de creștini de-a lungul istoriei care cred că Isus a înviat din morți. Cum a fost posibil? ***Ce dovezi sunt că Isus a înviat din morți?***

Orice credință se bazează pe realități. Realitatea are de-a face cu ceea ce există. Realitatea învierii este dată de faptul că Isus a înviat cu un trup nou. Este adevărat că trupul nou cu care a înviat El avea și o dimensiune materială, întrucât Isus putea mânca, se mișca în spațiu și timp... Acest fapt a întărit credința în învierea aceluiași Isus pe care ucenicii L-au cunoscut înainte de înviere. Toți cei cu care s-a întâlnit nu puteau contesta această realitate.

De aceea, oricine aude de învierea lui Isus trebuie să accepte că ceva a avut loc atunci, ceva care a schimbat cursul istoriei. Problema este cum să exprime această schimbare. Variante:

- i. A fost un **mit** – adică, un basm, o invenție. Ar putea avea ceva legături cu realitatea, dar este mai multă ficțiune.
- ii. A fost o **metaforă** – adică, Isus a înviat în spiritul ucenicilor, sau în mesajul Evangheliei; unii chiar au sugerat că învierea ar fi fost o reîncarnare.
- iii. A fost un **miracol** – adică, o intervenție supranaturală divină.

Mitul și metafora ascund o parte de adevăr. Ele privesc doar partea care o putem înțelege noi. De aceea, aderenții acestor teorii folosesc mult datele istorice, sociale, psihologice etc. Miracolul însă cere să crezi și să accepți revelația. Bazați pe realitatea revelației divine în Sfintele Scripturi și în istoria umanității, noi credem că învierea a fost un miracol. Nu era nimic nou în planul lui Dumnezeu, care a făcut miracole mereu în istoria poporului Israel. De data aceasta, însă, miracolul era dovedit de sute de martori.

Prin urmare, credem că este determinant să subliniem istoricitatea învierii. Există suficiente dovezi istorice care pot alimenta analiza logică. Dovezile istorice ale învierii sunt esențiale pentru Biserica creștină, deoarece, dacă Isus a înviat din morți, aceasta validează sau invalidează întreaga religie creștină. Credința într-un Mântuitor mort este irațională și patetică.

Dacă ești în probleme și trebuie să alegi a căuta ajutor, unde te-ai duce: la o casă plină sau la un cimitir?

RĂSPUNSUL

Care este probabilitatea ca Isus să fi înviat?

Ceea ce au văzut ucenicii care au fost la mormânt arată că, în mod intenționat, Dumnezeu a dorit să lase urme ale actului învierii propriu-zise. Nimeni nu a fost prezent la momentul învierii, dar

semnele învierii au rămas acolo: răsturnarea pietrei, giulgiul, fâșiile de pânză, ordinea din mormânt etc. Pentru cei ce doreau să vadă, erau suficiente dovezi.

Vom prezenta patru dovezi obiective indiscutabile.

1. Mormântul gol

Vedem în Evanghelia lui Ioan cum narațiunea învierii conține detalii pe care alți evangheliști nu le dau. De pildă, detalii despre cum au descoperit ucenicii mormântul gol. Femeile au observat primele că piatra era dată la o parte. Petru și Ioan au alergat la mormânt. Ioan intră primul, se pleacă, se uită și vede. Petru intră și el și vede. Ioan intră și el și vede și crede. Toți au înțeles că mormântul era gol. De aceea, controversa de atunci nu era cu privire la faptul mormântului gol, ci la explicația dată acestui fapt.

Două exemple în favoarea realității descoperirii mormântului gol:

Exemplu 1: Rolul femeilor în narațiune. În acea vreme, în cultura iudaică, mărturia unei femei era mai puțin însemnată; ba chiar o astfel de mărturie putea discredita dovezile existente. Detaliul acesta ne duce la un argument ascuns. Dacă raporturile privind învierea erau inventate, cum susțin criticii, este greu de înțeles de ce inventatorii au încercat întărirea „descoperirii” lor cu mărturia unor femei! Chiar așa de stupizi erau primii creștini? De ce nu au atribuit această descoperire bărbaților, dacă istoria tot era inventată? Răspunsul arată înspre veridicitatea învierii, mărturia femeilor făcând chiar mai plauzibilă descoperirea mormântului gol.

Exemplu 2: Obiceiul venerării mormintelor. Isus pomenește de acest obicei evreiesc în Matei 23:29-30. Astăzi, mormântul lui David din Ierusalim este venerat de mulți iudei. Dar nu citim

nimic și nu știm să fi fost așa ceva despre venerarea mormântului lui Isus de către ucenici. Motivul: trupul lui Isus lipsea din mormânt! Nu există nici o dovadă despre vreo dispută privind înlocuirea trupului de autorități. Dacă ar fi fost vreo dovadă, întreaga credință creștină ar fi fost mai ușor discreditată.

Întrebare: *Ce altă dovadă evidentă în text susține faptul că mormântul lui Isus era gol*

.....

.....

.....

2. Aparițiile lui Isus

Fără îndoială, știm că Isus a murit și a fost îngropat. Isus S-a arătat unor ucenici după înviere (Ioan 20:18-20; 1 Cor. 15:3-8), de aceea arătările confirmă învierea. Mai târziu, apostolii au folosit aparițiile lui Isus cel înviat ca dovadă în proclamarea Evangheliei (FA 13:30-31).

Ce spun evangheliștii?

- Isus a fost văzut: Matei 28:17; Luca 24:34, 39-46
- Isus a vorbit: Matei 28:9, 18-20; Ioan 20:15-17, 19-23, 26-29
- Isus a umblat: Luca 24:13-28
- Isus a mâncat: Luca 24:41-43; FA 1:4; 10:41
- Isus a făcut semne; Ioan 20:30
- Isus a fost atins: Matei 28:9; Luca 24:39; Ioan 20:17, 27

Toate aceste texte arată că Isus S-a arătat în realitate ucenicilor. Credem că Isus a dorit în mod intenționat să lase ucenicilor aceste detalii ale existenței Lui trupești. Faptul că a mâncat cu ei, că s-a

lăsat atins de ei, că a vorbit cu ei etc. sunt semne clare ale prezenței Lui trupești.

Arătărilor erau personale și fizice, nu viziuni psihologice. Inițiativa arătărilor a aparținut întotdeauna lui Isus.

De remarcat, totuși, că Isus S-a arătat numai ucenicilor.

Întrebare: *De ce crezi că, după înviere, Isus nu S-a arătat decât ucenicilor?*

.....

.....

.....

3. Transformarea ucenicilor

Ucenicii nu doar că L-au văzut pe Isus înviat din morți, ci au stat alături de El și au vorbit cu El. Ne putem noi oare azi imagina cum a fost să stai la părășie cu Isus cel înviat?

Impactul acestei experiențe a fost radical. De la frică, demoralizare și îndoială ucenicii au trecut la mărturie cu putere și chiar martiraj. Să mori pentru un mit? Învierea trebuie să fi fost o realitate convingătoare de a putut transforma acești oameni.

Întrebare: *Cât de pregătit ești tu astăzi să suferi pentru a mărturisi despre învierea lui Isus din morți? Ce argumente personale ai aduce?*

.....

.....

.....

4. Închinarea adusă lui Isus

Creșterea Bisericii nu a fost prin forță, ci prin perseverența propovăduirii crucii și învierii lui Isus Cristos. Închinarea primilor creștini atestă centralitatea învierii la Cina Domnului. Înțelegerea oamenilor despre Isus a crescut brusc după înviere. Isus nu a fost venerat ca un profet sau rabin mort, ci I S-a adus închinare ca unui Domn viu!

Două rânduieli de bază ca parte a închinării au fost stabilite în Biserică într-o scurtă perioadă: botezul și Cina (euharistia). Ambele arată o puternică credință în înviere (Rom. 6:4-5; 1 Cor. 11).

De asemenea, predicile sau cuvântările apostolilor aveau și ele în centru învierea lui Isus.

Aplicație practică: *Selectați toate afirmațiile lui Petru, din predica lui de la Cincizecime (FA 2:22-36), care vorbesc despre învierea lui Isus.*

.....

.....

.....

CE 519

1. E viu al meu Mântuitor! O știi și veșnic Îl ador.
Cunună-n cer mi-a pregătit, prin care fi-voi răsplătit.

R: *Și lumea de mă va urî, rămân tot în credința mea,*
//: *Că doar puțin aștept aici: Isus la El mă va chema. ://*

2. E viu al meu Stăpân ceresc, prin învierea Lui trăiesc.
Căci viață nouă El mi-a dat prin harul Său îmbelșugat.
3. E viu al meu iubit Păstor; și glasul Său mângâietor
Mă-nviorează ne-ncetat prin Duhul binecuvântat.
4. Știu că-ntr-o zi va reveni șin cer la El mă va sui,
Când voi zbura pe-al slavei nor la învierea sfinților.

LECȚII PRACTICE

Cu ce ne ajută aceste dovezi? Dovezile validează sau invalidează ceva. Ce validează faptul că Isus a înviat din morți?

(1) Învierea validează **tot ce a pretins și a făcut Isus**

Învierea demonstrează divinitatea lui Isus (Ioan 2:19-22) și validează toate profețiile lui Isus Cristos și ale Bibliei (Mat. 17:9, Lc. 24:46; Ioan 20:9; 1 Cor. 15:4). Evenimentul învierii lui Isus validează esența Evangheliei și toate celelalte evenimente legate de Isus. Dacă accepți acest miracol al învierii, vei accepta toate celelalte miracole descrise în Biblie.

(2) Învierea validează **iertarea păcatelor** (Ioan 19:30; Rom. 10:9; 1 Cor. 15:17)

Păcatele lumii nu L-au putut ține pe Isus în mormânt. El a murit pentru a ne ierta, pentru a desăvârși planul mântuitor. Ispășirea și Învierea nu se pot despărți. Ele lucrează împreună mântuirea noastră. Este un întreg. Un singur plan. O singură mântuire.

Cristosul cel viu te poate vindeca, ierta, recupera! El e viu și azi pentru tine! Trebuie doar să crezi în El!

- (3) **Învieria validează speranța în **învieria noastră viitoare****
(Rom. 8:11; 1 Cor. 15:12-14,20; Col. 1:18; 1 Pet. 1:3)

Învieria lui Isus anticipează și garantează învieria noastră viitoare. La fel cum a fost învieria Lui trupească, așa va fi și a noastră. Desigur, trupurile de slavă nu vor fi identice cu ale trupului înviat al lui Isus, pentru că obiectivele învierilor diferă.

Trupul nostru nu este rău, pentru că Dumnezeu l-a creat bun. Trupul nostru însă s-a degradat, moare, a devenit sursă de păcate. De aceea, Dumnezeu a decis și răscumpărarea trupurilor. Pentru aceasta, trebuie să le dedicăm Lui încă de aici și acum (Rom. 8:23; 12:1; 2 Tim. 1:10).

Trupul tău poate deveni Templul Duhului Sfânt. Învieria începe când Duhul Lui vine să domnească în noi. Trebuie să ai întâi o înviere în tine! Cere viață în tine! Asta îți va da siguranța mântuirii și a revederii (Rom. 8:11).

RUGĂCIUNE

Doamne, noi credem că Fiul Tău a înviat din morți! Puterea învierii a lucrat și în noi. Avem o speranță, nu suntem nenorociți! Credem în puterea unei noi vieți. Te rugăm să dai această viață spirituală celor care nu o au! Adu, Doamne, miracolul învierii în centrul vieții lor! Răspunde-le dacă te caută! Toarnă din viața Ta în ei! Dă-le siguranța mântuirii! În Numele lui Cristos cel viu!

NOTIȚE

NOTIÇE

NOTIȚE

NOTIÇE

BIBLIOGRAFIE

- Geisler, N., *Apologetică creștină* (Wheaton, IL.: SMR, 1993).
- Kostenberger, A.J., *John*, Baker Exegetical Commentary on the New Testament (Grand Rapids: Baker, 2004).
- Lewis, C.S., *Creștinism pur și simplu* (București: Humanitas, 2006).
- Lewis, C.S., *Despre minuni, Cele patru iubiri, Problema durerii* (București: Humanitas, 1997).
- Phillips, T.R. and Okholm, D.L., *Apologetica creștină în lumea postmodernă* (Oradea: Cartea Creștină, 2007).

Biserica Creștină Baptistă Metanoia - 2017